

ФЕРН

Щовівторка о 10:15 ранку я стою за стійкою реєстрації в громадській бібліотеці Бейсайда. Зазвичай працювати за стійкою я не люблю, за винятком ранків вівторка, бо звідси гарно видно круглий зал для відвідувачів, де щотижня влаштовують читання для дітлахів. Попри шум, галас і часом зовсім неочікувані прояви емоцій у дітей, мені ці зібрання подобаються. Сьогодні Лінда, дитяча бібліотекарка, потішить малюків виразним переказом «Трьох поросят». Судячи з усього, вона вирішила не просто *прочитати* казку, а розіграти невеличкий спектакль, поперемінно одягаючи то пухнасту маску вовка, то гладеньку рожеву маску поросяти зі світло-блакитними очима й випнутим уперед п'ятачком. Подеколи Лінда так реалістично й пронизливо верещить, зображуючи порося, що в мене аж пальці на ногах підгинаються.

Загалом діти в захваті від Ліндиного виступу, за винятком немовляти, яке несамовито горлає в мамі на плечі, й маленького хлопчика у помаранчевому светрику, який, затуливши вуха, уткнувся обличчям бабці в коліна. Я теж з головою поринаю у дійство й не одразу помічаю біля стійки жінку з гострими кораловими нігтями, яка притискає до себе стос книжок. Відкочую своє ергономічне крісло трохи праворуч, щоб

краще бачити дітей, які саме допомагають Лінді здути уявну солом'яну хатинку, але жінка, як на зло, і собі відступає праворуч. Затим, роздратовано переминаючись з ноги на ногу, вона прокашлюється, стукає нігтями по стійці й каже:

— Перепрошую.

«Перепрошую», — повторюю я за нею подумки й доходжу висновку, що навряд чи вона *справді* просить у мене вибачення. Бо просити його немає за що, оскільки відвідувачі можуть вільно заходити й виходити з бібліотеки й просити дозволу нікому не треба. Можливо, жінка перепрошує за якусь прикрість... Але я не чула ні як вона відригує, ні як випускає газу. Тому вирішую, що жінка скористалася дивним соціальним звичаєм перепросити, щоб привернути до себе увагу. Я вже відкриваю рота, щоб сказати, що їй таки *вдалося* привернути мою увагу, але люди нині такі нетерплячі, що не встигаю я й слова промовити, як вона перебиває мене:

— Ви тут працюєте?

Іноді відвідувачі бувають на диво твердолобі. Якого милого я б сиділа за стійкою з надрукованим *ім'ям на бейджі*, якби я тут не працювала? Хоча визнаю, що не дуже відповідаю стереотипному образу бібліотекарки. По-перше, середньостатистичному бібліотекарею сорок п'ять років (згідно з «Бібліотечним вісником»), а мені лише двадцять вісім. По-друге, одягаюся я яскравіше й модніше за більшість своїх колег. Мені подобаються барвисті футболки, блискучі кросівки, довгі спідниці й комбінезони з веселками та єдинорогами. Волосся заплітаю у дві коси, які скручую у вузлики над вухами. Тільки не подумайте, що в такий спосіб я наслідую принцесу Лею. Однак іноді мені все-таки цікаво, чи вона теж обрала цю зачіску за її практичність, щоб довге волосся не заважало заклопотаній жінці. Проте я все-таки бібліотекарка. Це ж ясно, як божий день надворі.

— Так ви мене сьогодні обслужите? — допитується відвідувачка.

— А ви *хочете*, щоб я вас обслужила? — терпляче запитую я, а про себе думаю, що вона могла б заощадити купу часу, якби просто *попросила* обслужити її.

— А як ви *думаєте*, чого я тут стою? — здивовано витріщається вона на мене.

— Та ви можете стояти тут з безлічі причин, — відповідаю. — Можливо, ви помітили, що стоїте біля фонтану. А це найвелелюдніше місце нашої бібліотеки. А ще ви могли зупинитися біля стійки, щоб відібрати документи, з яких хочете зробити копію. Також могли тут стати, щоб помилуватися репродукцією Моне на стіні позаду мене. Я, приміром, роблю це кілька разів на день. А може, ви зупинилися, щоб зав'язати шнурок, або ж пересвідчитися, чи часом чоловік у секції наукової літератури — не ваш колишній. А, можливо, ви, як і я, поки ви не прийшли, насолоджувалися «Трьома поросятами» у прекрасному Ліндиному виконанні.

Я ще можу навести *силу-силенну* припущень, але мене перебиває Гейл, яка підлітає до стійки й запитує:

— Як я можу вам допомогти?

Гейл уміє з'явитися у слухний час. У неї пухнасте біляве волосся, за нею тягнеться довгий шлейф парфумів, і вона пригощає мене лимонами зі свого лимонного дерева. Якось я бовкнула, що люблю пити гарячу воду зі скибочкою лимона і тепер Гейл мало не щодня приносить мені лимон. Я хотіла попросити її більше цього не робити, але Роуз каже, що людям подобається дарувати іншим маленькі радощі, тож краще їй просто подякувати й викинути лимон у смітник. Як би дивно це не звучало, але Роуз у таких речах тямить.

— Нарешті! — вигукує відвідувачка й починає розказувати історію про те, як її син забув бібліотечні книжки у пляжному

будиночку, в якому мало не відразу зробили дезінфекцію, тож книжки вони змогли забрати лише вчора, а тепер виявилось, що їм нарахували штраф за несвоечасне повернення книг, а ще вона хотіла б продовжити термін користування книжками, але на них уже зарезервувалося двадцять сім охочих! Двадцять сім! Мушу визнати, що поміж байок, які доводиться чути від читачів, що прагнуть уникнути штрафу за несвоечасне повернення книг, ця історія доволі невинна. Днями один чоловік запевняв мене, що його донька взяла примірник «Улісса» в похід в Анди й залишила його в невеличкому гірському поселенні матері новонароджених близнюків, чоловік якої нещодавно помер. Мене вразило, що жінка в глухому селі в Андах так чудово знала англійську, що могла насолоджуватися «Уліссом», та ще й маючи на руках двох немовлят. Та перш ніж я встигла про все це докладніше розпитати, чоловікові вдалося викрутитися. (Гейл, звісно ж, штраф йому не вліпила.)

Працюю я в бібліотеці чотири дні на тиждень, плюс дві неділі на місяць. Якщо не дощить, як сьогодні, я тридцять п'ять хвилин до роботи йду пішки, слухаючи аудіокнигу, і з'являюся в бібліотеці щонайменше за п'ятнадцять хвилин до початку зміни. Якщо ж іде дощ, їду автобусом і приїжджаю у той самий час. Протягом дня я допомагаю відвідувачам обрати собі книжку, приймаю книжки назад і уникаю запитань про копіювальний пристрій. У певні дні я також можу замовляти нові книжки, облаштовувати конференц-зал для зустрічей з авторами чи якихось зборів громади, або ж збирати замовлення для доставлення книг додому. Намагаюся говорити тільки про книжки, інших тем старанно уникаю, але іноді дозволяю Гейл потеревенити про сад і внука, бо Роуз каже, що треба бути ввічливою з людьми, які мені подобаються.

Слухаючи, як Гейл скасовує штраф жінці з кораловими нігтями, краєм ока помічаю молодика в окулярах з товстими